

Naixements

“Ara, però, el president Pujol està més content perquè aviat ‘serem’ una mica més de sis milions, i no només per importació de nous ciutadans, sinó per increment de producció pròpia. I diu més o menys: ‘està molt bé que la immigració col·labore, com ha col·laborat, però també hauríem de posar-hi nosaltres una mica d’esforç’. Natural: no estaria gens bé que tota la faena ens la feren des de fora.”

He llegit que a Catalunya, per primera vegada en molt de temps, comencen a nàixer més criatures. No moltes encara, però sembla que algunes més que l’any anterior. És a dir, que comença a recuperar-se lentament l’índex de natalitat, que és encara un dels més baixos del planeta Terra. Res de particular: la natalitat més baixa del món conegut, segons diuen, és ara com ara la d’Itàlia i Espanya, països de vella tradició catòlica i romana, enemics per tant, durant molts anys, d’una certa llibertat de disposició dels afers conjugals fora de la norma vaticana. Ara, per tant, la reacció que ja van fer abans els europeus del nord en favor de la comoditat familiar i de l’“ús de matrimoni” amb poca prole o sense, la fan amb decisió els europeus del sud. “Ús de matrimoni”, horrenda i glacial expressió, és com en solien, o solen, dir els ginecòlegs a allò que habitualment, en aquest país, se’n diu simplement “fer-ho”. El cas és, doncs, que els europeus del sud últimament usen matrimoni amb molt escassa productivitat, i l’assumpte comença a ser dramàtic. Dramàtic vol dir qui pagarà les pensions quan passe una generació semibuida. On serà la gent per treballar i cotitzar quan ens toque cobrar a nosaltres, els pares d’ara amb tan pocs fills. Es prepara una tragèdia futura, i la moral pública o privada no hi sap trobar remei.

Als països de més al nord, com ara Suècia i per allà, de gent freda i d’entrecuix més metòdic, sembla que ja fa algun temps que comencen a comportar-se com cal: no sé si fan més ús de matrimoni o més ús d’associacions extramatrimonials, però el cas és que fan més fills. No molts més, però alguns més. O siga, que estan “de tornada”. Els valors suprems continuen sent la comoditat, la llibertat de moviments sense fills que lliguen a casa, i altres nobles avanços del sistema de valors occidental. Però a continuació, si no és molèstia excessiva, comencen a comptar també petits detalls com la necessitat de perpetuar l’espècie, els plaers subtils de la paternitat/maternitat, les emocions i afectes, el simple gust per les criatures, les dolçors de la llar, etcètera. Sempre, això sí, que el primer ordre de valors i el segon siguin compatibles. Si no, mana encara el primer, com a casa nostra: mana la comoditat i la llibertat de moviments. Es dur viatjar, canviar

de faena, o eixir a sopar i al cinema, quan a casa hi ha alguna criatura menuda. És dur, és dur. Més dur encara que parir i que canviar els bolquers. Per això, més que per cap altra cosa, tindrà problemes la perpetuació local de l’espècie i el futur de la seguretat social.

He sentit també, a la televisió, que el senyor Jordi Pujol es troba una mica reconfortat sabent que a Catalunya creixen els naixements. No sé si al senyor Pujol, quan pensava en el dèficit de criatures, li preocupava només el futur de les pensions o també el dubtós futur, per fluïxera reproductiva, de la mateixa catalanitat per manca de nous catalans. Totes dues pors em semblen raonables: tan raonables com susceptibles de més d’un comentari irònic. Ara, però, el president Pujol està més content perquè aviat “serem” una mica més de sis milions, i no només per importació de nous ciutadans sinó per increment de producció pròpia. I diu més o menys: “està molt bé que la immigració col·labore, com ha col·laborat tant, però també hauríem de posar-hi nosaltres una mica d’esforç”. Natural: no estaria gens bé que tota la faena ens la donaren feta des de fora. Això és el que han fet països com Dinamarca o Finlàndia, que encara no són sis milions i no els preocupa en absolut: la faena de recriar-se, poca o molta, se l’han feta pràcticament ells tots sols, amb el propi esforç, i no se’ls veu especialment esgotats. Jo no he acabat mai d’entendre la relació necessària entre felicitat general i abundància de gent, però sembla que això és doctrina molt comuna: som sis milions, som molts, anem molt bé, i encara en serem més, si Déu vol.

Que no ens passe com a l’Imperi Romà, recorda el president, que durant dos segles el van salvar els bàrbars. Volia dir la constant invasió, més o menys pacífica, de gent de fora de l’imperi, abans de la bona invasió violenta. Eren tan còmodes i desfibrats aquells romans del baix imperi, que no produïen ni fills, i havien de venir a treballar i a fer l’amor i la guerra els fills dels bàrbars pobres. Al final, tot va acabar com va acabar. Però com que els nostres romanocatalans (i espere que també els romanovalencians, però no tinc dades) ja comencen a recuperar forces, potser la catàstrofe final no és imminent. Salvarem el sistema de pensions, i salvarem el país. Que, tal com es presenten les coses, potser són una i la mateixa salvació.